

Чета азъ вашето списание, четатъ го и малкитѣ. Тѣ го четатъ и много се радватъ на хубавитѣ му картинки и приказки... Не ми харесва това само, че зайцитѣ станаха много хитри и Пѣтлю много горделивъ, откато почнаха и тѣ да четатъ Свѣтулка... Не можемъ ли да наредимъ нѣкакъ, че да не го прашате на тѣхъ?... Тогазъ бихъ ви била много, много благодарна!...

Кума Лиса.

Редакцията благодари на всички, които сж приели Дѣда Слънча и сж били тѣй любезни да се изкажатъ открито предъ него за списанието.

Редакция „Свѣтулка“.

Дете и слънце.

Детето: Мило слънчице, какво е това отъ тебе, та си отивашъ вече? Остани още малко! Колко е хубаво тукъ! Азъ искамъ още да си поиграя. Какво правишъ тамъ задъ планината? Щомъ се скриешъ ти и азъ трѣбва да си лѣгамъ.

Слънцето: Мило дете, не мога да остана повече. Тамъ задъ далечнитѣ планини има сжщо тѣй деца. Тѣ цѣла нощъ сж спали. Тѣ ме чакатъ да ги събудя. И тѣ искатъ да играятъ и да тичатъ като тебе. Сбогомъ, миличко, утрѣ пакъ ще се видимъ!...

Вѣра Бояджиева.

